

# ΣΑΡΑ ΜΠΛΕΝΤΕΛ

## ΠΡΑΣΙΝΗ ΣΚΟΝΗ



CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: GRØNT STØV  
Από τις Εκδόσεις Lindhardt og Ringhof, Κοπεγχάγη 2004  
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πράσινη σκόνη**  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sara Blædel  
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σωτήρης Σουλιώτης  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημήτρης Πήχας  
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος  
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου  
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.  
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Sara Blædel, 2004  
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.  
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2012

ISBN 978-960-496-566-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά  
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.  
Έδρα: Τατοΐου 121  
144 52 Μεταμόρφωση  
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1  
106 79 Αθήνα  
Τηλ.: 2102804800  
Telefax: 2102819550  
www.psichogios.gr  
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.  
Head office: 121, Tatoiou Str.  
144 52 Metamorfoffi, Greece  
Bookstore: 1, Mavromichali Str.  
106 79 Athens, Greece  
Tel.: 2102804800  
Telefax: 2102819550  
www.psichogios.gr  
e-mail: info@psichogios.gr

# ΣΑΡΑ ΜΠΛΕΝΤΕΛ ΠΡΑΣΙΝΗ ΣΚΟΝΗ



Μετάφραση από τα δανικά:  
Σωτήρης Σουλιώτης



**CRIME**



---

*Η παρούσα έκδοση πραγματοποιήθηκε  
με τη συμβολή του Danish Arts Council.*

*Στην Άννε, την Γκίτε, την Κριστίνα  
και τη Λόνε – γιατί υπάρχουνε.*

Το κινητό βούιζε στο περβάζι του παραθύρου. Το είχε βάλει στο αθόρυβο, και ήταν μόνο ο βομβητής που επέμενε και φανέρωνε ότι κάποιος προσπαθούσε να την πάρει.

Η Λουίσε Ρικ ήταν στην μπανιέρα. Ο αφρός είχε εξαφανιστεί, κι όταν άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε προς τα πάνω, διαπίστωσε ότι το νερό ήταν πια κρύο και όχι χλιαρό.

Η ώρα ήταν εννιάμισι το πρωί. Έξω στην αυλή έλαμπε ο δυνατός μαρτιάτικος ήλιος. Εκείνη ήταν μακριά και δεν ήθελε με τίποτα να αφήσει τον κόσμο μέσα στον οποίο είχε χαθεί.

Για μια στιγμή σκέφτηκε να αδειάσει την μπανιέρα, να την ξαναγεμίσει με ζεστό νερό και ευωδιαστό αφρόλουτρο και να κάνει ένα δεύτερο μπάνιο, όμως δε θα ήταν το ίδιο. Το τηλέφωνο την είχε διακόψει, και δε γινόταν να ξαναγυρίσει στο ίδιο σημείο όπου είχε χαθεί μέσα στις σκέψεις της. Όπως όταν ξυπνάς στη μέση ενός όμορφου ονείρου. Σπάνια το ξαναβρίσκεις.

Όταν βγήκε από το νερό, ο αγκώνας της χτύπησε πάνω στη βούση. Εκείνη αντέδρασε από ένστικτο και τράβηξε το χέρι της προς το μέρος της.

Η Λουίσε υπολόγισε ότι είχαν περάσει πέντε ώρες από την ώρα που πήγε για ύπνο, άρα έμεναν δύο ώρες και κάτι μέχρι να μαζευτούν εκείνη και οι υπόλοιποι για ένα μπρίφιγκ στην

αίθουσα Α του αρχηγείου της Αστυνομίας της Κοπεγχάγης. Εκείνη τη στιγμή θα έδινε τα πάντα για να το αποφύγει.

Έκανε μια παράκληση να φτάσει η σκέψη της στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών, ώστε να αναβάλει ο Σουρ το μπρίφινγκ για αργότερα.

Άρπαξε τη σκούρα μπλε πετσέτα προτού βγει από την μπανιέρα, την τύλιξε στα μαλλιά της και άπλωσε το χέρι της να πιάσει τη ρόμπα πίσω από την πόρτα. Το σώμα της το ένιωθε μουνδιασμένο, τα μάτια της είχαν θολώσει, και ήταν τόσο κουρασμένη, που μια χαρά θα μπορούσε να την πάρει ο ύπνος επιτόπου. Όμως το νυχτερινό τηλεφώνημα δε γινόταν να το ξεχάσει.

Η θλίψη ήταν ακόμα μέσα της. Όχι για τον εαυτό της, αλλά η θλίψη που σε πιάνει όταν είσαι παρών την ώρα που η ζωή κάποιων άλλων γίνεται κομμάτια. Όταν τους βρίσκει ένα τραγικό γεγονός. Όταν ο θάνατος και η καταστροφή δεν είναι κάτι που το διαβάζουμε στις εφημερίδες, αλλά κάτι που μας αγγίζει και δε λείει να μας αφήσει.

Στην κουζίνα έβαλε νερό να βράσει για τσάι και πήρε ένα μεγάλο ποτήρι για καφέ λάτε από το ντουλάπι. Είχε αρχίσει να πίνει το τσάι της σε μεγάλα ποτήρια. Ήταν ακριβώς όσο χρειαζόταν: περισσότερο από ένα φλιτζάνι και λιγότερο από μια τσαγιέρα.

Στεκόταν αφηρημένη και κοίταζε από το παράθυρο κάτω στην αυλή. Ένωθε άδεια μέσα της, αλλά ήξερε ότι θα ξαναρχόταν στα ίσα της, και, όπως τόσες και τόσες φορές στο παρελθόν, όταν είχε αυτή τη διάθεση, σκέφτηκε τη μέρα που την κάλεσαν στο Εστερμπρό.

Δύο άντρες γύρω στα είκοσι με τριάντα είχαν πέσει θύματα επίθεσης στην οδό Νόρντρε Φριχαουνσγκέδε. Τον ένα από τους δύο, έναν τύπο που τον έλεγαν Μόρτεν Σάιερστεντ-Βίκμαν, τον πέταξαν μέσα από μια βιτρίνα ενός μαγαζιού με ρού-

χα, πριν φτάσουν εκεί, όμως, τον είχαν ρίξει κάτω και τον είχαν κλοτσήσει στο κεφάλι έξι-εφτά φορές, και μετά τον πήραν σηκωτό από το πεζοδρόμιο και τον σαβούρντισαν στη βιτρίνα, η οποία έγινε κομμάτια.

Ο ιατροδικαστής είπε μετά ότι ο Μόρτεν είχε ήδη χάσει τις αισθήσεις του όταν η τζαμαρία τού έκοψε την καρωτίδα.

Το άλλο θύμα ήταν ο κουνιάδος του Μόρτεν, ο Χένρικ Βίντερ. Η Λουίσε τον θυμόταν, σωστό λελέκι. Εκείνος στάθηκε πιο τυχερός. Η αστυνομία υπέθεσε ότι οι δράστες έβγαλαν τα απωθημένα τους στον Μόρτεν – και μάλλον είχαν τρομάξει με το αίμα που πεταγόταν από το λαιμό του. Ο Χένρικ Βίντερ τη γλίτωσε με μια σπασμένη μύτη και ένα ραγισμένο πλευρό.

Τότε η Λουίσε ήταν στη Δίωξη. Ο θάνατος του Μόρτεν της είχε μείνει. Όχι τόσο η ίδια η επίθεση, όσο η στιγμή που ανακοίνωσε τα θλιβερά манτάτα στη σύντροφό του.

Μισή ώρα αφότου τα νοσοκομειακά είχαν φύγει με τους δύο άντρες, η Λουίσε χτύπησε το κουδούνι της εικοσιτετράχρονης κοπέλας. Όταν άνοιξε η πόρτα, πρόλαβε να διαβάσει το έκπληκτο πρόσωπο της Σαρλότε Βίντερ όταν εκείνη της είπε: Γεια, χμμ, νόμισα ότι ήταν ο Μόρτεν και ο Χένρικ. Ξέχασαν τα κλειδιά...

Η Λουίσε δε θυμόταν πώς ακριβώς έβγαιναν τα λόγια της όταν είπε τι είχε γίνει. Όμως της είχε μείνει χαραγμένο βαθιά στη μνήμη της το πώς η έκφραση της Σαρλότε Βίντερ άλλαξε από τη χαρά που ο άντρας της γύρισε, στη σύγχυση και στην απορία που μπροστά στην πόρτα της βρισκόταν η αστυνομία, μέχρι που στο τέλος κατέρρευσε.

Όση ώρα χρειάστηκε το μήνυμα της Λουίσε για να βρει το στόχο του, η Σαρλότε Βίντερ έγενεψε καταφατικά πολλές φορές και είπε ότι λυπάται πολύ γι' αυτό που συνέβη, ότι είναι τραγικό, όμως αποκλείεται να είναι ο Μόρτεν, με τίποτα, δεν



είχε πάει παρά μόνο μέχρι το 7-Eleven μαζί με τον αδελφό της.

Θυμήθηκε το βλέμμα της Σαρλότε, που επέμενε ότι αποκλείεται να πρόλαβε κάποιος να επιτεθεί στον Μόρτεν. Έπειτα, δε σου ρίχνονται μέρα μεσημέρι στο Εστερμπρό, όχι, αυτά δε γίνονται με καμία κυβέρνηση, έλεγε ξανά και ξανά, με την απελπισία να κάθεται στο λαιμό της. Όμως στα μαύρα μάτια της η Λουίσε έβλεπε ότι η αλήθεια είχε πια γίνει κατανοητή.

Η Λουίσε είχε ακούσει αγνά τον συνάδελφό της να ανεβαίνει τη σκάλα πίσω της. Θα προχωρούσε μέσα στο διάδρομο και θα πήγαινε τη Σαρλότε στο σαλόνι, να καθίσουν μαζί. Όμως ξαφνικά δεν μπορούσε να κουνηθεί. Στεκόταν εκεί και κοίταζε έντρομη τη νέα γυναίκα, ενώ ένιωθε να παραλύει. Μετά αισθάνθηκε έναν πόνο στο στήθος, σαν κάτι να έσπασε και να άνοιξε να μπει ένα τεράστιο κύμα απελπισίας. Ο λαιμός της σφίχτηκε και ένιωσε να της κόβεται η ανάσα.

Έτσι όπως στεκόταν η Λουίσε στην κουζίνα με το ποτήρι της στο χέρι, της ξαναρχόταν η ίδια γεύση όπως τότε που γύρισε και έκανε εμετό στο πατάκι του γείτονα. Θυμήθηκε την ταπεινώση που ένιωσε όταν κατάλαβε ότι το πρόσωπό της ήταν αυλακωμένο από τα δάκρυα και ότι βρομούσε εμετό.

Όταν σήκωσε τα μάτια της, είδε τον συνάδελφό της να την περιεργάζεται. Εκείνος είχε κλείσει την πόρτα, έτσι που να μην τους βλέπουν από το διάδρομο. Εκείνη έκανε να πει κάτι, όταν ένιωσε να έρχεται ένα καινούργιο κύμα εμετού. Από το στόμα της πετάχτηκε πηχτή κίτρινη χολή. Σκουπίστηκε με το μανίκι του παλτού της και διαπίστωσε ότι έτρεμε ολόκληρη.

Τι της συνέβαινε; Θα έπρεπε να φροντίσει την άτυχη γυναίκα, και τώρα ούτε τον εαυτό της δεν μπορούσε καλά καλά να φροντίσει. Η Λουίσε ένιωθε σαν να είχε βγει από το σώμα

της και να είχε μπει στο σώμα της Σαρλότε Βίντερ. Το μόνο που ήθελε ήταν να ανοίξει την πόρτα, να ξαναμπει στο διάδρομο, να πάει να κάτσει δίπλα στην κοπέλα και να κλάψει μαζί της.

Αντί γι' αυτό, ένιωσε να την πιάνει από τους ώμους ο συνάδελφός της και να την ανεβάζει μερικά σκαλιά πιο πάνω. Προτού αρχίσει να την ταρακουνάει, εκείνη ένιωσε την οργή και την αηδία στο βλέμμα του. Της μίλησε τόσο χαμηλόφωνα, που δεν ακούστηκε πιο μέσα στο σπίτι.

«Τι μαλακίες είναι αυτές; Αν δεν είσαι καλά, πήγαινε σπίτι. Κι αν δεν αντέχεις, τράβα να κλάψεις με την ησυχία σου στο αμάξι και μετά γύρνα πίσω. Το μόνο που δε χρειάζεται εδώ είναι να μην μπορεί κανείς να φερθεί σαν επαγγελματίας», είπε μέσα από τα δόντια του.

Εκείνη ένιωσε λίγη. Λίγη και ανασφαλής. Δεν μπορούσε ακόμα να σαλέψει, ήταν σαν να είχε παραλύσει όταν έφτασε στο αμάξι. Έτρεμε λες και το φοβερό νέο το έφεραν σε εκείνη την ίδια. Αργότερα σκέφτηκε ότι μάλλον επρόκειτο για μεταφυσικό γεγονός –δηλαδή το πώς ξαφνικά ταυτίστηκε με τη Σαρλότε Βίντερ–, κάτι σαν εξωσωματική εμπειρία.

Η Λουίσε έβαλε ζάχαρη και γάλα στο τσάι της. Κανονικά το έπινε σκέτο, όμως όταν δεν είχε δυνάμεις ή είχε πονοκέφαλο ύστερα από ποτά, έβαζε και από τα δύο.

Μπήκε στην κρεβατοκάμαρα, πέταξε τη ρόμπα της και χώθηκε κάτω από το πάπλωμα. Για καλό και για κακό, έβαλε το ξυπνητήρι να χτυπήσει σε τρία τέταρτα. Άπλωσε το χέρι της προς την εφημερίδα που είχε αφήσει στο κομοδίνο όταν γύρισε σπίτι.

Το περιστατικό του Εστερμπρό της κόστισε μια βδομάδα αναρρωτική, μια επίσκεψη στον Γιάκομπσεν, τον μόνιμο ψυ-

χολόγο της πτέρυγας Α του Κρατικού Νοσοκομείου, και μια επιβεβαίωση ότι δεν ήταν τόσο σκληρό καρύδι όσο νόμιζε.

Ο Γιάκομπσεν της εξήγησε ότι η εμπειρία της δεν ήταν παίξε-γέλασε. Ήταν ψυχική κατάρρευση την οποία προκάλεσαν τα έντονα συναισθήματα που συνδέονταν ακριβώς με αυτό το κομμάτι της δουλειάς της. Της περιέγραψε το πώς πήρε νοερά τη θέση της Σαρλότε. Άφησε κατά μέρος τη δική της λειτουργία ως αγγελιαφόρου και πέρασε συναισθηματικά στην πλευρά του παραλήπτη, κάτι που σίγουρα δεν ήταν ιδιαίτερα επαγγελματικό. Στη δουλειά υπήρχε διάχυτη η αντίληψη ότι το να μη βάζεις στην άκρη τα προσωπικά σου συναισθήματα είναι ένδειξη αδυναμίας, αν έχεις να κάνεις με βαριές υποθέσεις όπως φόνοι, βία και κακοποιήσεις παιδιών.

Αυτό που είχε γίνει ήταν και καλό και κακό, είχε πει ο Γιάκομπσεν, γιατί ναι μεν ήταν μαλακία να μη διατηρείς τον επαγγελματισμό σου σε μια δύσκολη στιγμή, αλλά από την άλλη ήταν καλό που εκείνη ένιωθε τι περνούν οι άνθρωποι που συναντούσε όταν την καλούσε το καθήκον.

Πέρασε ένας χρόνος μέχρι να ξεπεράσει εντελώς εκείνο το περιστατικό, και τώρα πια δε φοβόταν να την πάρουν τα κλάματα όταν βρισκόταν απέναντι σε κάποιον συγγενή θύματος, όμως ο φόβος να δείξει λίγη και ανεπαρκής σε τέτοιες καταστάσεις υπήρχε ακόμα.

Η Λουίσε άφησε κατά μέρος την εφημερίδα, τα γράμματα χόρρευαν μπροστά της. Την άφησε να πέσει στο πάτωμα όταν άκουσε το κινητό να χτυπάει στο μπάνιο. Βαριόταν να πάει να το πάρει, έμεινε λίγη ώρα ξαπλωμένη, αλλά στο τέλος σηκώθηκε με βαριά καρδιά. Μπορεί να ήταν ο Σουρ – ίσως άκουσε τις προσευχές της και ανέβαλε το μπρίφινγκ. Σηκώθηκε και πήγε προς το μπάνιο.

«Λουίσε Ρικ», είπε.\*

«Είδες την εφημερίδα;»

Η φωνή της Καμίλα ακουγόταν γεμάτη αγανάκτηση.

Η Λουίσε για μια στιγμή σκέφτηκε να πει πως έβγαινε από το σπίτι, όμως γνωρίζονταν μεταξύ τους από τη δεύτερα δημοτικού και ήταν οι καλύτερες φίλες, οπότε δεν την έπαιρνε να γράψει έτσι τη φιλενάδα της.

Η Καμίλα Λιντ, από τη σχολή δημοσιογραφίας κιάλας, είχε διακηρύξει ότι σκοπός της ήταν να γίνει η πρώτη γυναίκα δημοσιογράφος που θα κέρδιζε τουλάχιστον δύο βραβεία Κάουλινγκ\*\*! Τότε ονειρευόταν να γίνει διάσημη πολεμική ανταποκρίτρια, κάτι σαν την Όσνε Σάιερσταντ, η οποία έμεινε στην ιστορία σαν το κοριτσόπουλο από τη Νορβηγία με τα μακριά χρυσά μαλλιά που έστελνε τα ρεπορτάζ της από τα πεδία των μαχών στο Αφγανιστάν και τη Βαγδάτη, όμως πάντα κάτι άλλο γινόταν που τραβούσε το ενδιαφέρον της Καμίλα, κι έτσι δεν κατάφερε ακόμα να βρεθεί στα σημεία του πλανήτη όπου πέφτουν κορμιά. Όμως πολλοί συντάκτες, και ακόμα περισσότεροι αναγνώστες, ενδιαφέρονταν όλο και περισσότερο για τον τρόπο που εκείνη διηγούνταν ανθρώπινες ιστορίες, και ίσως και να κέρδιζε την αναγνώριση αν δεν άλλαζε κατεύθυνση και δεν αποφάσιζε να ασχοληθεί με τα αστυνομικά νέα με τρόπο ευθύ, ξεκάθαρο και σοβαρό, όπως έλεγε και η ίδια.

«Τι κάνεις;» ρώτησε η Καμίλα επιτιμητικά. «Έσπασα τα τηλέφωνα στο αρχηγείο σας. Κι επίσης προσπάθησα να πάρω και σένα στο κινητό».

«Έχω την εφημερίδα, αλλά δεν τη διάβασα. Και δεν απά-

---

\* Στις σκανδιναβικές χώρες, ο κόσμος απαντά στο τηλέφωνο λέγοντας το όνομά του αντί για «εμπρός». (Σ.τ.Μ.)

\*\* Η ανώτατη τιμητική διάκριση για έναν Δανό δημοσιογράφο. (Σ.τ.Μ.)

νησα, επειδή όταν με πήρες ήμουν στο μπάνιο», είπε η Λουίσε και κατάλαβε ότι μάλλον η Καμίλα είχε χαλάσει το χαλαρωτικό της λουτρό.

«Αυτό δε σε εμποδίζει, απ' όσο ξέρω, να μιλάς στο τηλέφωνο», της πέταξε η Καμίλα, υπονοώντας εκείνες τις φορές που η Λουίσε απαιτούσε άμεση ενημέρωση με νέα και κουτσομπολιά, μουλιάζοντας στην μπανιέρα.

«Ήμουν όλη νύχτα με ένα ζευγάρι γονιών που ήταν να τους λυπάσαι», δικαιολογήθηκε η Λουίσε.

«Η Καρολίνε Βίσινγκε;» το άκουσα στα πρωινά νέα.

«Είναι φοβερό, ό,τι και να πεις. Ήταν είκοσι τριών χρονών και πέρυσι πέθανε ο μικρός της αδερφός σε τροχαίο. Τέσσερα παιδιά που καρφώθηκαν πάνω σ' ένα δέντρο στην Άμαρ Λάνεβαϊ. Εσύ είχες γράψει γι' αυτό», θυμήθηκε ξαφνικά η Λουίσε. Δεν είχε συνηθίσει ακόμα στην ιδέα ότι η παιδική της φίλη είχε μαζέψει τα μπογαλάκια της και είχε αφήσει τη δουλειά της στα *Νέα του Ρόσκιλε* για μια θέση στο αστυνομικό ρεπορτάζ της *Πρωινής*.

«Ναι, το θυμάμαι. Ο μικρός της αδερφός ήταν;» ρώτησε η Καμίλα με ενδιαφέρον. «Θεέ μου φύλαγε, τι κακό για τους καημένους τούς γονείς!»

Η Λουίσε ένιωσε ότι η φίλη της ήταν ταραγμένη. Και η ίδια χρειάστηκε να συγκρατηθεί όταν οι γονείς αργά τη νύχτα της είπαν ότι πριν από ένα χρόνο είχαν χάσει τον γιο τους. Η μητέρα έκλαιγε σιωπηλά ενόσω ο πατέρας εξιστορούσε το δυστύχημα. Αυτή τη φορά το σοκ ήρθε έτσι όπως και την προηγούμενη φορά: χωρίς την παραμικρή προειδοποίηση.

Την Κυριακή το απόγευμα, κάποιος που είχε βγάλει βόλτα το σκύλο του είχε βρει το πτώμα μιας νέας κοπέλας στο Ανατολικό Πάρκο. Όλη την ημέρα έριχνε καρεκλοπόδαρα και δεν

είχε πολύ κόσμο στο πάρκο. Ο τύπος δε δίστασε, λοιπόν, να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία να ξαμολήσει το σκύλο του, για να τρέξει λιγάκι στον καθαρό αέρα. Στην αρχή δεν αντέδρασε όταν ο σκύλος άρχισε να γαβγίζει σαν τρελός, αλλά στο τέλος τα πήρε που τον φώναζε και δεν ερχόταν, κι έτσι πήγε να δει τι έτρεχε. Πίσω από ένα παγκάκι διέκρινε μια φιγούρα. Εκείνη ήταν πεσμένη λες και κάποιος είχε προσπαθήσει να την κρούσει κάτω από τους θάμνους, πίσω απ' το παγκάκι. Τα γυμνά κλαδιά του θάμνου ήταν τόσο πυκνά, που το σώμα της δε φαινόταν με την πρώτη πάνω στο χώμα. Ταυτόχρονα, η δυνατή βροχή ήταν η αιτία να κλειστούν οι περισσότεροι στα σπίτια τους, και όσοι αφήφησαν τον καιρό και βγήκαν έτρεχαν βιαστικοί, με το βλέμμα τους προσηλωμένο στο χαλικόδρομο του πάρκου, για να γλιτώσουν τις χειρότερες λακκούβες.

«Δηλαδή τι έγινε;» ρώτησε η Καμίλα.

«Τη στραγγάλισαν».

«Τη βίασαν;»

«Μη με ρωτάς. Ξέρεις ότι δε μου επιτρέπεται να μιλάω μαζί σου γι' αυτά», απάντησε η Λουίσε, θυμωμένη που η Καμίλα δοκίμασε και πάλι να βγάλει λαβράκι.

«Ποιος από όλους ήταν ο αδερφός της;» ρώτησε η Καμίλα αναφερόμενη στο δυστύχημα.

«Τον έλεγαν Μίκελ Βίσιγκε. Δεν οδηγούσε αυτός. Ήταν δεκαεφτά».

Η Λουίσε άκουγε σχεδόν το πώς η Καμίλα προσπαθούσε να ξαναθυμηθεί τη φωτογραφία των τεσσάρων νεαρών.

«Νομίζω ότι τον θυμάμαι. Ένας ξανθός, πολύ κούκλος στη φωτογραφία μας».

«Ναι, αυτός είναι μάλλον. Καθόταν στο πίσω κάθισμα. Υπέκλυε στα τραύματά του την επόμενη ημέρα».

«Αλήθεια; Καλή ιστορία. Λες να την έχουν κι άλλοι;»

«Όχι, και ούτε πρόκειται να την έχουν αν δεν το θελήσω εγώ».

Η Λουίσε έκοψε το βήχα της φιλενάδας της και πήρε ανάποδες με τον εαυτό της που της είπε ότι υπάρχει σχέση.

«Πότε θα μάθω να το βουλώνω; Πάντα το ξεχνάω ότι κι εσύ είσαι σαν όλους τους δημοσιογράφους. Να μου υποσχεθείς, σε παρακαλώ, ότι δε θα γράψεις τίποτα γι' αυτό. Οι γονείς τους δεν μπορούν άλλο. Η Καρολίνα έμενε με τον δικό της, και εκείνος έχει πάθει νευρικό κλονισμό. Τους φτάνουν όσα έχουν τώρα. Δε θα τους βάλουμε να ξαναθυμηθούν το θάνατο του γιου τους».

Η Καμίλα έβγαλε ένα θυμωμένο μουγκρητό.

Η Λουίσε ένιωσε τη φωνή της πιο παρακλητική απ' όσο ήθελε να είναι. Ήλπιζε και ευχόταν η φίλη της να το σεβόταν αυτό, γιατί δεν άντεχε να συζητάει μαζί της για δημοσιογραφική ηθική και δεοντολογία. Είχε καταλάβει, όμως, ότι αν δεν την έγγραφε την ιστορία η Καμίλα, σίγουρα κάποιος άλλος θα την έγγραφε. Έτσι πήγαινε το πράγμα.

Ωστόσο είχε πολλές φορές θυμώσει με τη φίλη της όταν είχε μια υπόθεση που την κάλυπτε η Καμίλα. Η Λουίσε ένιωθε ότι η δουλειά της μετατρέπεται σε υλικό προς τέρψιν του αναγνωστικού κοινού και ότι οι δημοσιογράφοι παρουσίαζαν συγγενείς που βρίσκονταν μες στη θλίψη και στο πένθος. Πάντα της την έδινε –και τα έπαιρνε ακόμα περισσότερο– όταν έβλεπε πάνω από το άρθρο το όνομα της φιλενάδας της. Και το έβλεπε συχνά. Από την άλλη, η Λουίσε ήξερε πολύ καλά ότι το να έχει καλές σχέσεις με κάποιον στις εφημερίδες, κάποιον που να τον εμπιστεύεται, είχε και τα καλά του. Αυτά, φυσικά, πήγαιναν μία σου και μία μου.

Κοίταξε το ρολόι της και ετοιμάστηκε να σηκωθεί.

«Τι είχε να δω στην εφημερίδα;» τη ρώτησε.

«Θυμάσαι τον Φρανκ Σέρενσεν, που ήταν στα *Νέα του Ρό-*

σκιλε όταν ξεκίνησα να δουλεύω εγώ; Εκείνον με τα μακριά κατσαρά μαλλιά που έγγραφε και έγγραφε για τους ρόκερ\*, οι οποίοι έπιαναν τότε τα πόστα στην πόλη. Ήταν εκεί δύο μήνες μαζί μ' εμένα, προτού δεχτεί τη δουλειά του αστυνομικού συντάκτη εδώ σ' εμάς».

«Ναι, τι έγινε μ' αυτόν;» ρώτησε η Λουίσε και θυμήθηκε τον Φρανκ Σέρενσεν. Το πρόσωπό του ήταν ταλαιπωρημένο, αλλά θυμόταν το αγορίστικο βλέμμα του, τις έντονες ρυτίδες γύρω από το στόμα, το πλατύ χαμόγελό του, τα πυκνά, σκούρα κατσαρά μαλλιά του που στεφάνωναν το πρόσωπό του. Τον είχε γνωρίσει μια φορά, όταν είχε πάει να πάρει την Καμίλα από τη δουλειά στο Ρόσκιλε. Είχαν πάει με μια παρέα στο Άλογο της Μπίρας και έπιναν μπίρες μέχρι να κλείσει το μαγαζί, και ήταν κι αυτός μαζί τους.

«Σκοτώθηκε», είπε η Καμίλα. «Τον βρήκαν στο υπόστεγο για τα ποδήλατα, στο πάρκινγκ πίσω από το ξενοδοχείο της SAS\*\* στο σταθμό Βέστερπορτ».

«Το Ρόγιαλ;»

«Ναι, στην αυλή πίσω από τα Ενοικιαζόμενα Αυτοκίνητα Hertz. Η εφημερίδα έχει μια είδηση για το πτώμα ενός άντρα, αλλά δε γράφει αν όντως είναι αυτός. Το έμαθα με το που μπήκα στο γραφείο. Είναι πολύ παράξενο», είπε η Καμίλα.

Στο τηλέφωνο απλώθηκε σιωπή. Η Λουίσε ένιωσε ότι η φίλη της ήταν έτοιμη να κλάψει – και η ίδια, βέβαια, δεν ήταν στα καλύτερά της. Παρόλο που δεν ήξερε καλά τον Φρανκ Σέρεν-

---

\* Πρόκειται για συλλόγους μοτοσικλετιστών που στη Δανία, αλλά και σε άλλες σκανδιναβικές χώρες, φέρονται ότι ανήκουν στο οργανωμένο έγκλημα. Οι πιο γνωστοί είναι οι Hells Angels και οι Bandidos. (Σ.τ.Μ.)

\*\* Scandinavian Airlines: η πιο σημαντική αεροπορική εταιρεία της Δανίας, αλλά και όλων των σκανδιναβικών χωρών. (Σ.τ.Μ.)



σεν, είναι πάντα θλιβερό να μαθαίνεις ότι ξαφνικά πέθανε κάποιος γνωστός σου. Οι θάνατοι που συμβαίνουν στη δουλειά είναι αλλιώς. Αυτούς τους έφερε βόλτα, αν και ο πόνος των συγγενών πάντα τη συγκινούσε.

«Πώς πέθανε;» τη ρώτησε λίγο πιο ουδέτερα απ' όσο θα έπρεπε, για να στρέψει την προσοχή της αλλού και να μη βάλει τα κλάματα.

«Βασικά, δεν ξέρω ακόμα. Γι' αυτό έσπασα τα τηλέφωνα σου. Για να σε ρωτήσω αν ξέρεις τίποτα», της απάντησε εκείνη.

«Αν δεν είναι φόνος, τότε δεν πρόκειται να το μάθω ποτέ».

Η Λουίσε είχε σηκωθεί τώρα πια από το κρεβάτι και ανακάτευε το συρτάρι, ψάχνοντας για ένα παντελόνι τζιν και ένα πουλόβερ.

«Ποιος τον βρήκε;» ρώτησε.

Ο νους της ήταν κιάλας στο μπρίφινγκ. Αποφάσισε να πάρει το λεωφορείο ως τον Κεντρικό Σταθμό και μετά να πάει με τα πόδια ως το αρχηγείο της αστυνομίας. Δεν είχε διάθεση να πάει με το ποδήλατο.

«Απ' όσο ξέρω, μάλλον κάποιος σερβιτόρος τον βρήκε την ώρα που έπιανε δουλειά την Κυριακή το πρωί, όταν πήγε να παρκάρει το ποδήλατό του. Ο Τέρκελ Χόιερ, ο αρχισυντάκτης μας, ήρθε στη δουλειά από τον ίδιο δρόμο. Τώρα έχουν κλείσει ένα τμήμα της αυλής, και οι δικοί σας τριγυρίζουν εκεί μέσα. Αυτό δε θα γινόταν αν είχε πεθάνει έτσι απλά, ε; Τι λες κι εσύ;» ρώτησε η Καμίλα και είπε ότι την πήρε τηλέφωνο ο αξιωματικός υπηρεσίας του αστυνομικού τμήματος στο κέντρο της πόλης, που επιβεβαίωσε ότι βρήκαν το πτώμα ενός άντρα στο εν λόγω σημείο, αλλά περισσότερα δεν ήθελε να πει.

«Έλα, ηρέμησε», είπε η Λουίσε. «Ξέρεις καλά ότι το να επιβεβαιώνει το θάνατο ο αξιωματικός υπηρεσίας δε σημαίνει πάντα έγκλημα».

Βέβαια, όντως ήταν λίγο παράξενο που είχαν στείλει εκεί τεχνικούς του Εγκληματολογικού, αλλά θα μπορούσε κάλλιστα να είναι άλλος ο λόγος, σκέφτηκε και προσπάθησε να ακούγεται χαρούμενη, συνεχίζοντας την κουβέντα:

«Κυρία ρεπόρτερ μου, η αστυνομία πάντα γράφει αναφορά όταν βρίσκουν το πτώμα κάποιου στο δρόμο, και αυτό το ξέρεις. Και τώρα πρέπει να φύγω, δεν έχω ώρα για άλλες κουβέντες».

«Ρε συ, δεν μπορώ να το καταλάβω. Ένας άντρας στα σαράντα του δεν τινάζει έτσι απλά τα πέταλα στα καλά του καθουμένου», συνέχισε η Καμίλα, αγνοώντας τελείως την προσπάθεια της Λουίσε να δώσει ένα τέλος στη συζήτηση. «Τουλάχιστον δε συμβαίνει συχνά, οπότε μπορείς, σε παρακαλώ, να κάνεις μια ερωτησούλα;» την παρακάλεσε. «Σε πρώτη φάση, σε προσωπικό επίπεδο. Εγώ δε θα κάνω τίποτα αν δε μου το επιτρέψεις. Απλώς με έχει φάει η περιέργεια να μάθω τι διάολο συνέβη».

«Σε προσωπικό επίπεδο, σε σένα μόνο, και μη φανταστείς ότι θα έρθω να σου κάνω επίσκεψη στην εφημερίδα. Δεν ξέρω αν θα προλάβω τώρα», είπε η Λουίσε και κοίταξε το ρολόι της. Τώρα είχε δεν είχε μισή ώρα στη διάθεσή της για να ετοιμαστεί, και έπρεπε να μαζέψει και τα χαρτιά της.

«Καμίλα, την κάνω. Πρέπει να πάρω ταξί, για να μην αργήσω. Όμως θα ρωτήσω, μην ανησυχείς. Τα λέμε», είπε και έκλεισε το τηλέφωνο.

Το Τμήμα Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας της Κοπεγχάγης έχει ιδιαίτερο φόρτο εργασίας, όταν το ίδιο σαββατοκύριακο γίνονται δύο φόντοι στην πόλη. Μια νεαρή γυναίκα βρίσκεται στραγγαλισμένη στο Ανατολικό Πάρκο και ένας δημοσιογράφος δολοφονείται στην πίσω αυλή του ξενοδοχείου Ρόγιαλ.

Η δυναμική αρχιφύλακας Λουίσε Ρικ αναλαμβάνει την υπόθεση της νεαρής γυναίκας, αλλά δεν αργεί να ανακατευτεί και με το δεύτερο έγκλημα. Φαίνεται ότι η καλύτερή της φίλη, η δημοσιογράφος Καμίλα Λιντ, γνώριζε το θύμα και κάνει μερικές έρευνες από μόνη της. Η Λουίσε προσπαθεί να αποτρέψει τη φίλη της από περαιτέρω εμπλοκή, καθώς τα πράγματα μπορεί να γίνουν επικίνδυνα. Εντούτοις η Καμίλα δεν είναι από τους ανθρώπους που ακολουθούν συμβουλές ή δέχονται το «όχι» ως απάντηση, ειδικά όταν μυρίζεται ότι πλησιάζει σε μια πρώτης τάξεως δημοσιογραφική αποκάλυψη.

Τελικά, όμως, η Καμίλα έρχεται σε επαφή με εμπόρους ναρκωτικών, και η υπόθεση παίρνει μια δραματική, άκρως επικίνδυνη τροπή: και για την παράτολμη δημοσιογράφο, αλλά και, κυρίως, για την αρχιφύλακα Λουίσε Ρικ.

**CRIME**

[www.psichogios.gr/crime](http://www.psichogios.gr/crime)



**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.**  
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ  
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550  
[www.psichogios.gr](http://www.psichogios.gr) • e-mail: [info@psichogios.gr](mailto:info@psichogios.gr)

ISBN 978-960-496-566-3



ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 10811